

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Markem Bedřichem ve věci

žalobkyně: **M. A.**
státní příslušnost republika Kazachstán
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, čj. OAM-1346/ZA-ZA11-K01-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění

1. Vymezení věci

1. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Důvodem její žádosti byla snaha legalizovat pobyt v České republice a obava z bývalého manžela, který jí v Kazachstánu vyhrožoval. Žalovaný žádost posoudil a mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil. Dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pro věc bylo zejména podstatné, že se žalobkyně nepokusila zajistit si

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ochranu před bývalým manželem u kazašských státních orgánů. Žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasí, proto se obrátila na soud.

2. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně v listopadu 2025 požádala o mezinárodní ochranu. Při pohovoru uvedla, že z Kazachstánu vycestovala z důvodu obav před bývalým manželem, který ji v minulosti bil a vyhrožoval, že ublíží jí a jejím dětem. Na státní orgány se neobrátila, protože v oblasti, kde žila, má bývalý manžel strýce a známé mezi policisty a jinými úředníky. Dva z jeho strýců jsou právníky. Na otázku, proč se neobrátila na policii jinde, odpověděla, že se tím nikdo nechce zabývat, protože bývalý manžel je narkomanem. To jí měl sdělit právník, který jí pomáhal s rozvodem a na kterého se obrátila s tím, že jí manžel vyhrožuje. Na otázku, zda se mohla obrátit na nějaký státní orgán či nevládní organizaci, která pomáhá ženám, odpověděla, že v Kazachstánu žádný úřad tyto věci neřeší a že neexistují ani nevládní organizace. V minulosti se s žádostí o přidělení bytu obrátila na státní organizaci Nurotan, která pomáhá sociálně slabším. Na organizaci pomáhající ženám se obrátit nezkoušela. S bývalým manželem se naposledy viděla v polovině roku 2020, telefonicky s ním hovořila v září 2023. Od roku 2020 se bývalý manžel s jejími dcerami nepotkal. Na dotaz potvrdila, že důvodem její žádosti je obava z exmanžela a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Až by získala legální pobyt, ráda by do země pozvala své dcery. Pokud by to nevyšlo, nezbylo by jí, než se do Kazachstánu vrátit. Na podporu svých tvrzení nedoložila žádné dokumenty.
3. Žalovaný shromáždil informace o bezpečnostní a politické situaci, zahraniční mobilitě a návratech do země, místní policii a o postavení žen a situaci Uzbeků v Kazachstánu. Konkrétně vycházel z těchto podkladů: 1) *Kazachstán – Informace OAMP, Postavení žen, Vdovy, rozvedené ženy a další kategorie žen, domácí násilí a další trestné činy vůči ženám* ze dne 8. 12. 2025, 2) *Kazachstán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* ze dne 14. 3. 2025, 3) *Kazachstán – Informace OAMP, Zahraniční mobilita a návraty do země* ze dne 12. 4. 2024, 4) *Kazachstán – Informace OAMP, Situace Uzbeků v Kazachstánu* ze dne 9. 9. 2025, 5) *Kazachstán – Informace OAMP, Policie, Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy* ze dne 25. 2. 2025, 6) *Kazachstán – Informace MZV ČR, č.j. 108700-6-2025-MZV/LPTP, Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti* ze dne 10. 4. 2025.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádnou formu mezinárodní ochrany žalobkyni neudělil. Neshledal u ní důvody pro udělení azylu (ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů) nebo azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu). Připomněl, že původcem pronásledování může být soukromá osoba pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny žalobkyni před pronásledováním ochránit. Žalobkyně se však na státní orgány neobrátila. Její vysvětlení, proč tak neučinila, nepovažuje s ohledem na shromážděné informace o Kazachstánu za důvodné. Podle *Informace OAMP, Postavení žen*, Kazachstán dlouhodobě bojuje s domácím násilím i s násilím na ženách. Podle státního doporučení nemůže policista odmítnout podání oběti a úřady obecně přistupují k řešení případů souvisejících s násilím na ženách proaktivněji. Žalobkyně se rovněž mohla obrátit na neziskové organizace, s jejichž pomocí mohla výhrůžky bývalého manžela nahlásit státním orgánům. Žalobkyně nemá pravdu v tom, když tvrdí, že žádné takové organizace v Kazachstánu neexistují.

5. Žalovaný se zabýval také složitější situací občanů uzbeké národnosti. Z podkladů vyplývá, že pro ženy z etnických menšin je ve venkovských oblastech obtížnější domoci se ochrany před domácím násilím. Kazachstán se však v posledních letech snaží jejich situaci zlepšit (zákon o zvýšení ochrany před domácím násilím, vznik nových policejních stanic, kde pracují výhradně ženy). Žalobkyně se mohla obrátit na orgány v městě Šymkent, které je jedním z největších měst v zemi a které se nachází jen asi 20 km od obce, kde žila. Dále mohla u několika orgánů podat stížnost na postup policie, pokud by se jejímu případu nevěnovala, případně využít pomoc neziskových organizací.
6. Pokud jde o doplňkovou ochranu, žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení jakékoliv z jejich forem. Uvedl, že žalobkyně je bezúhonnou občankou Kazachstánu, které při návratu do vlasti nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy. V případě pokračujících konfliktů s exmanželem se může obrátit na kazašskou policii. Z podkladů, které žalovaný shromáždil, nevyplývá, že by zrovna žalobkyni tamní orgány odmítly poskytnout pomoc. Byť Kazachstán není země s vysokým stupněm demokracie, žalobkyně není tamním režimem jakkoli perzekuována. Podle shromážděných informací zároveň nehrozí občanům vracejícím se do země ze zahraničí jakýkoli postih. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt a tamní bezpečnostní situace je stabilní. Žalovaný proto nepovažoval návrat žalobkyně do Kazachstánu za něco, kvůli čemu by jí hrozilo nelidské zacházení.

3. Argumentace účastníků

3.1 Obsah žaloby

7. Žalobkyně má za to, že jí žalovaný měl azyl udělit, protože se v domovské zemi sama stará o dvě nezletilé dcery, zatímco jí jejich otec a její bývalý manžel, který ji v minulosti bil, vyhrožuje fyzickým násilím. Je proto přesvědčena, že jí v případě návratu do Kazachstánu hrozí vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
8. Namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se nijak nezaobírá ekonomickou, sociální a bezpečnostní situací v zemi. Z rozhodnutí nevyplývá, co si žalovaný myslí o žalobkynině životní situaci. Žalobkyně přitom žalovanému předestřela jasný a konkrétní azylový příběh, který dokládá, že jí v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování a vážná újma, byť ze strany soukromé osoby. Na státní orgány se nemůže obrátit s žádostí o pomoc z důvodů korupce. Rodina bývalého manžela navíc působí v advokacii a v řadách policie. Žalobkyně se proto domnívá, že by k ní státní orgány nepřistupovaly spravedlivě. Žalovaný tato tvrzení odmítl, aniž by je ale na základě jakéhokoliv podkladu vyvrátil. Měl proto rozhodnout v její prospěch. K tomu žalobkyně upozorňuje na metodickou příručku Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky OSN z roku 1992. Bylo povinností žalovaného, aby sám ověřil skutečný stav věci. Namísto toho žalovaný žalobkynina tvrzení bagatelizoval. Tvrzení o tom, že má svou situaci řešit jinými instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, považuje za nepřiléhavé, neboť musí okamžitě řešit zdravotní stav svojí dcery.
9. Žalobkyně tak má za to, že žalovaný její obavy řádně nevypořádal a její životní situaci posoudil necitlivě a nehumánně. Vydal tak nepřezkoumatelné rozhodnutí, čímž porušil její právo na spravedlivý proces. Proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3.2 Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Přitom stručně zopakoval důvody, které jej vedly k neudělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, zákonné i věcně správné. Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území a nelze jej zaměňovat s jinými formami pobytu upravenými zákonem o pobytu cizinců. V daném případě je na místě, aby žalobkyně řešila svou situaci právě jinými instituty podle zákona o pobytu cizinců.

4. Posouzení věci soudem

11. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci konkludentně souhlasili [ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (s. ř. s.)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku [čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice) a ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu].
12. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
13. Žaloba není důvodná.
14. Jádrem žalobkyniny argumentace je námitka, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevěnoval žalobkynině životní situaci a jejím obavám z vážné újmy, která jí hrozí od jejího bývalého manžela, pokud by se do domovské země vrátila.
15. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) *pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*, nebo dle písm. b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*.
16. Soud předně uvádí, že v dané věci nic nenasvědčuje tomu, že by bývalý manžel žalobkyni vyhrožoval z důvodu jejího pohlaví, resp. příslušnosti k určité sociální skupině. Naopak, tyto důvody byly čistě individuální, neboť žalobkyně uvedla, že byla obětí domácího násilí od bývalého manžela, který byl drogově závislý, a to již v době, kdy byli manželé. Z toho je patrné, že důvody tohoto jednání spočívaly čistě v konkrétní rodinné situaci, žalobkyni však nebylo ubližováno proto, že byla žena, či pro příslušnost k jiné sociální skupině. Nejedná se ani o situaci, která by byla jakkoli srovnatelná např. s postavením žen v Afghánistánu (srov. rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 10. 2024 ve spojených věcech zn. C-608/22 a C-609/22), či v Pákistánu [rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 10. 9. 2008, čj. 9 Azs 49/2008-55]. Žalobkyně zároveň v žalobě sama uvedla, že neuplatňuje žádné důvody, pro které by jí hrozilo pronásledování z důvodů politických postojů, rasy, sexuální orientace nebo náboženství.
17. Ze shora uvedeného tedy plyne, že v případě žalobkyně nebyly dány důvody podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu již proto, že absentovaly azylově relevantní motivy jednání, které jsou taxativně vymezeny ve zmíněném ustanovení.
18. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobkyně má k dispozici účinné prostředky ochrany proti takovému jednání v zemi původu, což je relevantní i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany [zejména dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. I když určité jednání

soukromých osob nenaplní kritéria pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť absentují v něm taxativně vyjmenované důvody, může stále splňovat kritéria hrozící vážné újmy, neboť u ní se již kritérium zákonem specifikovaných motivací nevyžaduje.

19. Soud se proto dále věnoval tomu, za jakých podmínek by žalobkyně splnila podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (doplňkové ochrany) z důvodu vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, která jí hrozí od soukromé osoby.
20. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může být i soukromá osoba. V případě těchto tzv. soukromých původců lze však mezinárodní ochranu udělit pouze tehdy, pokud možní poskytovatelé ochrany – tj. orgány státu – nemohou nebo nechťejí odpovídajícím způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu zajistit (§ 2 odst. 6 zákona o azylu; též např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Azs 62/2016-87, všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná též online na www.nssoud.cz).
21. Obecně proto platí, že aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musí se žadatel nejprve obrátit se žádostí o pomoc nejprve právě na vnitrostátní orgány země původu. Pouze pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nemohou (např. proto, že vůbec neexistují) či nechťejí (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel (rozsudky NSS ze dne 10. 6. 2008, čj. 8 Azs 23/2008-75, a ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57).
22. V této věci ovšem žalovaný dostatečně podložil, že se žalobkyně mohla obrátit na policii a další orgány, případně na neziskové organizace, které v zemi působí. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně měla situaci s bývalým manželem řešit touto cestou.
23. Z podkladů ve správním spise vyplývá, že Kazachstán bojuje s násilím na ženách dlouhodobě (k ochraně obětí násilí na ženách v Kazachstánu srov. v podrobnostech též nedávný rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2026, čj. 4 Az 24/2025-26, www.nssoud.cz). *Informace OAMP, Postavení žen*, uvádí, že přestože v minulosti byla reakce policie často pomalá a policie i soudy měli tendenci útoky na ženy odpouštět, s přijetím novely zákona o prevenci domácího násilí v roce 2024 se situace změnila. Podle nynějšího státního doporučení nemůže policista podání oběti odmítnout a úřady přistupují k řešení případů proaktivněji. Zároveň došlo ke zpřísnění trestních postihů násilí na ženách a ke zřízení specializovaných týmů, které se této problematice věnují včetně čistě ženských policejních stanic. Ve větších městech fungují krizová centra pro oběti domácího násilí, azylové domy a neziskové organizace. Soud k tomu též doplňuje, že dle *Informace OAMP, Policie*, lze podat stížnost na nečinnost policie k vyšší instanci nebo ke kanceláři prokurátora, v případě nečinnosti prokuratury je možné podat podnět k vyšetřovacímu soudu, rovněž je možné vznést podnět na kancelář prezidenta republiky či ombudsmana. Žalobkyně se tedy mohla s žádostí o pomoc a ochranu před bývalým manželem obrátit hned na několik státních orgánů, především na policii. Sama však přiznala, že se o to ani nepokusila.
24. Ze shromážděných informací se rovněž podává, že v zemi původu funguje krizová linka a existují zde i další komunikační nástroje přes sociální sítě pro oběti domácího násilí. V Kazachstánu současně pracují krizová centra pro oběti domácího násilí, které fungují též jako azylové domy s vlastními telefonními linkami pro pomoc obětem poskytující psychologickou, právní a sociální pomoc. V *Informaci OAMP, Postavení žen*, jsou dále

uvedeny konkrétní příklady fungujících krizových center v různých oblastech, nelze proto souhlasit s tím, že by se žalovaný konkrétní situací v zemi nezabýval. Z *Informace OAMP, Policie*, seznal soud, že soukromé osoby mají přístup k policejní ochraně, kdy policie v případě běžné kriminality poskytuje obětem ochranu a specificky pro oběti domácího násilí úřady zajišťovaly tzv. azylové domy v každé oblasti.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že ze shromážděných podkladů vyplývá, že pro ženy z etnických menšin (žalobkyně je uzbecké národnosti) je ve venkovských oblastech složitější domoci se policejní ochrany. Z podkladů nicméně nevyplývá, že by uzbecká menšina čelila jakékoli systémové diskriminaci (srov. *Informaci OAMP, Situace Uzbeků v Kazachstánu*). Zpráva zároveň uvádí, že situaci měla zlepšit již zmiňovaná novela trestních předpisů a zákona o prevenci domácího násilí. Ze podkladů rovněž vyplývá, že policejní ochrana je obecně dostupnější ve větších městech než ve venkovských oblastech, zejména z důvodu nedostatku policistů (srov. *Informaci OAMP, Policie*, dále také *Informaci OAMP, Postavení žen*). Soud proto souhlasí s tím, že i pokud by bylo pro žalobkyni v místě jejího bydliště v menší obci (A.) obtížnější domoci se ochrany, mohla se obrátit na státní orgány v nedaleké metropoli Šymkent (jedno z největších měst v zemi), případně mohla využít jiných prostředků nápravy, pokud by se místní policie jejím případem odmítala zabývat (např. podat stížnost na postup policie k nadřízenému orgánu nebo k prokuratuře). V zemi rovněž fungují nevládní organizace, na které se mohla obrátit, pokud nedůvěřovala policii v místě svého bydliště. Nic takového však žalobkyně neučinila.
26. Soud se proto ztotožnil se žalovaným v tom, že důvody, pro které se žalobkyně na státní orgány neobrátila, nejsou s ohledem na shromážděné informace o situaci v Kazachstánu důvodné. Případná subjektivní nedůvěra žalobkyně v orgány státu původu neodůvodňuje rezignaci na využití prostředků ochrany, které tyto orgány poskytují (rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48; ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54; usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, čj. 1 Azs 57/2023-30, bod 12; ze dne 9. 5. 2023, čj. 9 Azs 71/2023-26, bod 6; ze dne 30. 9. 2025, čj. 7 Azs 141/2025-28, bod 10). Z podkladů zařazených ve správním spise navíc nevyplývá, že by v kazašské policii byla korupce systémově rozšířena. V této souvislosti lze odkázat i na nedávný závěr NSS vyjádřený v usnesení ze dne 17. 10. 2024, čj. 5 Azs 147/2024-24, podle něhož by kazašská policie nepožívá velkou důvěru ze strany společnosti, v případě běžné kriminality poskytuje obětem ochranu. I pokud ale žalobkyně nedůvěřovala místním orgánům kvůli jejich tvrzeným vazbám na bývalého manžela (což žalobkyně ničím konkrétním nepodložila), mohla se obrátit na policii v jiném městě (např. v již zmiňovaném městě Šymkent), případně v Astaně, kam se přemístila za prací.
27. Soud uzavírá, že žalobkyně nevyužila dostupné vnitřní ochrany, ač tak učinit mohla a měla. V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně neměla možnost domoci se ochrany prostřednictvím státních orgánů, veřejných krizových center či nestátních organizací. Naopak, dostupné zprávy dokládají existenci funkčních mechanismů, které jsou schopny poskytnout odpovídající ochranu. Žalobkyně se však dosud o žádné možnosti ochrany nepokusila. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč žalobkyně z tohoto důvodu podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany z důvodu reálné hrozby vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nesplňuje.

5. Závěr a náklady řízení

28. Žaloba není důvodná, proto ji soud výrokem I. zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému, který byl ve věci plně úspěšný, jejich náhradu nepřiznal. Nevznikly mu totiž žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2026

Mgr. Marek Bedřich v. r.
samosoudce